

Arrest

nr. 222 231 van 3 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat Y. VUYLSTEKE loco advocaat L. RECTOR en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 02.08.2018 werd ingediend door:

Naam: M., D.

Nationaliteit: Nederland

Geboortedatum : 10.10.1974

Geboorteplaats Buyenzi

Identificatienummer in het Rijksregister: ...
Verblijvende te ...

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene diende op 02.08.2019 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art. 40 §4, 1e lid, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs van de VDAB, een bewijs van ziekteverzekering, zijn Curriculum Vitae en een intentieverklaring van JobTalent, Daoust en JobConnection.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende en gesolliciteerd heeft maar hij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling.

Een inschrijving bij de VDAB en een aantal interimkantoren geven immers geen enkele garantie op tewerkstelling. Het dossier bevat verder geen bewijsstukken m.b.t. wat betrokkene allemaal ondernomen heeft om een job te zoeken. Op een tijdsspanne van bijna zes maanden mag toch worden verwacht dat betrokkene meer bewijzen kan voorleggen van wat hij concreet allemaal gedaan heeft om een job te zoeken en kansen voor zichzelf op de arbeidsmarkt te creëren. In het dossier zijn er geen overtuigende elementen terug te vinden die een reële kans op tewerkstelling aantonen.

Volgens het voorgelegde CV heeft betrokkene een opleiding tot heftruckchauffeur gevolgd en is hij ook in die branche tewerkgesteld geweest in Nederland. Hoewel heftruckchauffeur een knelpuntberoep is, heeft die opleiding en werkervaring hem kennelijk nog geen tewerkstellingskansen opgeleverd.

Betrokkene is sinds zijn aanvraag niet één dag tewerkgesteld geweest, zelfs niet op proef of via interim, en nergens in het dossier is enige bewijs terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en reële kans op tewerkstelling aantonen.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (art. 40 §4, 1e lid, 1° - wet 15.12.1980) ook niet kan toegestaan worden.

Het bewijs van ziekteverzekering, dat werd voorgelegd, geeft in dit dossier geen meerwaarde gezien zijn aanvraag ingediend werd als werkzoekende en dit niet een van de voorwaarden is om het verblijfsrecht te bekomen in die hoedanigheid.

Een bewijs van ziekteverzekering wordt enkele gevraagd in het kader van een aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen of student (art. 40 §4, 1e lid, 2° of 3° - wet 15.12.1980) maar betrokkene toont verder niet aan te voldoen aan de andere voorwaarden om in die hoedanigheid het verblijfsrecht te bekomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 40, §4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker citeert artikel 40 van de Vreemdelingenwet, wijst erop dat de verwerende partij stelt dat “verzoeker er niet in zou slagen dat hij een reële kans heeft op tewerkstelling” en betoogt vervolgens:

“Nochtans bepaalt artikel 50, §2,3°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 duidelijk het volgende:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

[...]

3°werkzoekende:

- a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
- b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"

Verzoeker is van oordeel dat verweester onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoeker bracht immers voldoende documenten bij waaruit blijkt dat hij zijn zoektocht naar werk serieus neemt.

Zo voegde bij een bewijs van inschrijving bij de VDAB, alsook verschillende interimkantoren.

Verzoeker beseftte dat het door de blessure aan zijn elleboog niet evident zou zijn om werk te vinden (en te behouden). Om die reden heeft hij zo goed als onmiddellijk na zijn aankomst op het Belgische grondgebied GTB ingeschakeld.

GTB is de gespecialiseerde dienst voor trajectbepaling en - begeleiding van mensen met een arbeidsbeperking of gezondheidsproblemen. Zij begeleiden mensen naar een gepaste job en ondersteunen hen om deze te houden. In de eerste plaats zoeken ze naar betaald werk. Zoals de verzoekende partij aangeeft blijkt uit de website van GTB en die eveneens eenvoudig kon worden geconsulteerd door de verwerende partij dat bij de meerderheid van de trajecten (68%) GTB de inschatting maakte dat betaald werk, in het reguliere of sociaal economische circuit, haalbaar was. Regulier werk was dan ook de grootste afsluitreden om een begeleiding af te ronden, gevolgd door werk in een beschutte of sociale werkplaats (collectief maatwerk) als derde grootste afsluitreden. 2502 klanten hadden een betaalde job aan het einde van hun traject.

De bestreden beslissing verwijst echter op geen enkele wijze naar deze trajectbegeleiding.

Dat een dergelijke begeleiding een zekere tijd vraagt gezien de ernst van de problematiek van de verzoeker is evident.

Dit geldt eens te meer nu GTB in het geval van verzoeker diende te beschikken over een medisch attest waaruit bleek dat verzoeker effectief in staat was om te werken en waarin opgelijst werd welke soort inspanningen hij zoal mocht leveren.

Het bekomen van dit attest heeft aanzienlijk wat tijd in beslag genomen. Het opstellen van een dergelijke lijst, behoort immers niet tot de standaardactiviteiten van een arts.

Pas nadat dit bewuste attest voorhanden was, kon GTB overgaan tot de gepaste, gespecialiseerde trajectbepaling en aangepaste begeleiding.

Het komt dan ook zeer onzorgvuldig voor van verweester om nog voordat GTB zijn werkzaamheden had kunnen aanvangen te besluiten dat verzoeker geen reële kans maakt op tewerkstelling.

Verzoeker verwijst in dit kader in analogie naar het arrest van Uw Raad van 3 mei 2016 met nr. 167111.

C. Schending van het redelijkheidsbeginsel

Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verweester heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden."

2.2. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 50, §2, 3° van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

[...]

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”

Verzoeker betwist niet dat hij moet aantonen dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld, maar stelt dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat hij dat niet heeft gedaan en dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoeker stelt dat hij documenten bijbracht waaruit blijkt dat hij zijn zoektocht naar werk serieus neemt, zoals een bewijs van inschrijving bij de VDAB en verschillende interimkantoren. Echter, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met deze elementen rekening heeft gehouden, doch afdoende heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende niet kan worden toegestaan. Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling niet deugdelijk is. Door het louter verwijzen naar het feit dat hij zijn zoektocht naar werk serieus neemt en naar de stukken die hij had ingediend, zonder meer, blijft hij op dat vlak in gebreke.

Verzoeker stelt verder dat op geen enkele manier rekening werd gehouden met de trajectbegeleiding door GTB. Echter, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker de verwerende partij in kennis had gesteld van het feit dat hij omwille van zijn fysieke toestand in een trajectbegeleiding zit of een dergelijke begeleiding zou inschakelen. Verzoeker toont dit evenmin aan. Nochtans volgt de bestreden beslissing op een aanvraag, en dient de aanvrager alle stukken en elementen die zijn aanspraken zouden kunnen rechtvaardigen ter kennis te brengen van het bestuur. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij die uiteraard geen rekening kan houden met elementen die haar niet ter kennis zijn gebracht.

Daarenboven kan verzoeker dit element niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Nog daargelaten de vaststelling dat er geen enkel stuk van GTB bij het verzoekschrift werd gevoegd, –enkel een brief van een werkplekarchitect van IGO waarin die stelt dat verzoeker last heeft van een tenniselleboog en niet in staat is om fysieke arbeid uit te voeren en waarin hij een attest vraagt waarin wordt gesteld welke inspanningen hij wél mag uitvoeren– kan de Raad hiermee dus geen rekening houden.

2.3. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de verwerende partij zijn aanvraag op onwettige of kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS